

نوشته روی قبر حضرت فاطمه زهرا(س) چیست

شیخ فاضل تبریزی با ذکر داستانی می گوید روی قبری در کنار محراب نوشته شده بود...

شیخ فاضل تبریزی با ذکر داستانی می گوید روی قبری در کنار محراب نوشته شده بود: «فاطمة مُهَجَّةٌ قَلْبِي و ابناها ثَمَرَةُ قُوَادِي و بَعْلُهَا نُورُ بَصَرِي و الْأَيُّمَةُ مِنْ وَلَدِهَا أُمْنَاءُ رَبِّي و حَبْلٌ مَمْدُودٌ بَيْنَهُ و بَيْنَ الْخَلْقِ مَنْ تَمَسَّكَ بِهِمْ نَجَا و مَنْ تَخَلَّفَ عَنْهُمْ هَوَى». آیت الله سیدمحمدحسین حسینی طهرانی در جلد نهم مطلع انوار می نویسد: در روز شنبه، 20 جمادی الثانیه 1409 هجریه قمیه روز میلاد باسعادت حضرت صدیقه کبری فاطمه زهرا(س) نامه‌ای از شیخ البررة الکرام عماد الطائفة الفخام، آقای حاج میرزا محمدرضا مجاهد - طول الله عمره - به دست حقیر از طهران در مشهد مقدس رسید که دو روز قبل مرقوم داشته بودند و به عنوان عیدی ارسال فرموده بودند.

حقیر برای حفظ آن مطالب در اینجا یادداشت نمودم: «... یکی از خطباء بنام آقای حاج شیخ فاضل تبریزی پس از تمام شدن بیانش بر منبر در کنار نشست و از سفری که در ماه جمادی‌الثانیه به مکه و مدینه (1353 یا 1354 هجری شمسی) برای اداء عمره و زیارت مشرف شده بود، صحبت می‌نمود، می‌گفت: روزی که برای زیارت مرقد حضرت رسول اکرم(ص) وارد حرم مطهر شدم؛ دیدم عمله‌ها برای مرمت اساس مرقد مطهر داخل سرداب قبر می شوند.

آقای شیخ فاضل گفت: من هم مقداری آجر برداشتم و به دنبال عمله‌ها به درون سرداب وارد شدم. چشمم به شکل قبور افتاد. با دقت مشاهده نمودم. در پشت سر قبور، قبری دیدم کنار محراب نمازگزاران بنا شده، روی آن این عبارت نوشته شده است: «فاطمة مُهَجَّةٌ قَلْبِي و ابناها ثَمَرَةُ قُوَادِي و بَعْلُهَا نُورُ بَصَرِي و الْأَيُّمَةُ مِنْ وَلَدِهَا أُمْنَاءُ رَبِّي و حَبْلٌ مَمْدُودٌ بَيْنَهُ و بَيْنَ الْخَلْقِ مَنْ تَمَسَّكَ بِهِمْ نَجَا و مَنْ تَخَلَّفَ عَنْهُمْ هَوَى». فاطمه جان من است و دو پسرانش میوه دل منند و شوهرش نور چشم من است و امامان از فرزندانش امینان پروردگار منند که ریسمانی کشیده شده میان او و خلائقش می‌باشند. کسی که به آنان چنگ زده تمسک جوید، نجات می‌یابد و کسی که از آنان تخلف ورزیده اعراض کند، در دره هلاکت سقوط می‌نماید.

این حدیث عظیم المعنی و مبارک المراد را سید بن طاووس در طرائف و مجلسی در بحار الأنوار و شیخ سلیمان قندوزی در ینابیع المودة و خوارزمی در مقتل و حموی در فرائد السیمطین و محمد بن أبی‌القوارس در أربعین و زمخشری در مناقب و شیخ جمال‌الدین حنفی موصیلی در دُرَرُ بَحْرِ الْمَنَاقِبِ روایت کرده‌اند.